Невидимиятъ свѣтъ

Митко бѣше боленъ отъ скарлатина. Той дълго време лежа и оздравѣ. Додето да оздравѣе докторътъ често дохождаше и се разговаряше съ него. И Митко узна, че свѣтътъ не е само това, което виждаме, което можемъ да пипнемъ, да чуемъ, да осетимъ. Има цѣлъ свѣтъ около насъ, който е невидимъ съ просто око, който живѣе, размножава се, вирѣе за добро и за зло — нѣмъ и глухъ за нашитѣ радости и болки. Този свѣтъ е свѣта на **микробитѣ**. Ученитѣ сж успѣли да изучатъ съ увеличителни стъкла доста много отъ тия микроби, но има още много други, които оставатъ неизследвани, непознати, защото още не е намѣрено увеличително стъкло за тѣхъ. — толкова дребни и невидими сж тѣ.

Тия микроби живѣятъ въ насъ и около насъ. Ние ги дишаме, пиемъ, поглъщаме ги съ нашата храна, — тѣ сж навсѫде. Но докато едни отъ тѣхъ вирѣятъ у насъ безъ да ни вредятъ, други пъкъ ни причиняватъ страшни пакости. Тия пакостни микроби сж микробитѣ на болестите. Ние ги наричаме още **зарази**, а болеститѣ — **заразни**.

Митко разбра, че заразнитѣ болести не сж нищо друго, освенъ микробни болести. Туй, което нашитѣ стари хора наричаха редушки, повлачище, баба шарка, зълъ духъ и др., сж заразни микробни болести. Тѣ се предаватъ отъ човѣкъ на човѣкъ, отъ боленъ на здравъ, защото не ги познаваме и не умѣемъ да се опазимъ отъ тѣхната зараза.

Заразнитѣ болести сж, може да се каже, по стѫпкитѣ ни. Толкова много беди и нещастия ни навличатъ тѣ всѣки день, толкова много жертви имъ даваме.

Митко си спомни другари, роднини и познати, умрѣли отъ заразни болести. Челъ бѣ скрѣбни известия, залепени по стобори, за умрѣли отъ тежка болесть (тифусъ), отъ скарлатина, отъ лошо гърло (дифтеритъ), отъ инфлуенца, отъ охтика и други. И Митко започна да запитва доктора за всички тия болести.

Докторътъ бѣше добъръ приятель на Митковия баща. Той спохождаше често Миткови, интересуваше се за тѣхъ не само когато заболѣе нѣкой, но и когато всички сж здрави. И той разправи много интересни нѣща за всички болести, за които го запита Митко. Д-ръ В. Ив. Новъ.